

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/173/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4111217575
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2013:4111217575.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Vallovej a členiek senátu JUDr. Veroniky Svoradovej a JUDr. Kataríny Marčekovej, v právnej veci navrhovateľa: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, proti odporcovi: S. M., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXX, XXX XX A. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody Söptej út. Kulso 9700 Szombathely, Maďarsko, o zaplatenie 17.328,63 eura s príslušenstvom, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 13. februára 2013, č. k. 10C/22/2012-103, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, týkajúcej sa zročnosti pohľadávky, úroku z omeškania a náhrady trov konania p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvého stupňa konanie v časti o zaplatenie 6 eur v dôsledku späťvzatia tejto časti návrhu podľa § 96 OSP zastavil. Ďalším výrokom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 17.322,63 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne zo sumy 17.322,63 eura od 09. 06. 2011 do zaplatenia a náhradu trov konania vo výške 1.039,50 eura, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 12 ods. 2 zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zisteným skutkovým stavom, na základe ktorého mal preukázané, že zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu bola preukázaná a túto nespochybňoval ani samotný odporca. Skutočnosť, že škoda vznikla pri dopravnej nehode, ktorú spôsobil odporca, vyplynula aj zo správy polície, ako aj oznámením o škodovej udalosti, kde samotný odporca uviedol, že dopravnú nehodu spôsobil tak, že nedal prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ulici. Z policajných záznamov tiež vyplynulo, že odporca dopravnú nehodu spôsobil pod vplyvom návykovej látky, čím porušil § 4 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, ako aj pri jazde motorovým vozidlom porušil § 19 ods. 1 cit. zákona a § 19 ods. 4 cit. zákona. Ustálil, že odporca teda tým, že porušil vyššie uvedené ustanovenia zákona o premávke na pozemných komunikáciách, porušil právnu povinnosť a to jednak tým, že nezastavil na značke „Stoj, daj prednosť v jazde!“ a aj tým, že jazdil pod vplyvom alkoholu. V dôsledku toho došlo ku škode poškodeného Q. O., u ktorého došlo k ťažkej ujme na zdraví, ktoré plnenie voči Sociálnej poisťovni, ako aj voči samotnému poškodenému plnil navrhovateľ titulom uzavretého zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Z dôvodu, že odporca viedol vozidlo pod vplyvom alkoholu, má právo domáhať sa regresu voči tomu, kto nehodu spôsobil. S poukazom na uvedené navrhovateľ žiadal od odporcu 50% vyplateného plnenia a súd jeho návrhu vyhovel, lebo listinnými dôkazmi mal za preukázané, že jeho návrh je podaný dôvodne. Mal

za to, že odporca nenamietal svoju zodpovednosť za vzniknutú škodu, ale namietal výšku plnenia zo strany navrhovateľa, ktorý plnil titulom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla poškodenému pri dopravnej nehode a to podľa lekárskeho posudku poškodenému Q. O., ako aj dôchodkové dávky, ktoré vyplácala Sociálna poisťovňa poškodenému. Navrhovateľ plnil na základe poistnej zmluvy, ktorú mal uzavretú s odporcom na vozidlo, ktoré v čase nehody odporca viedol. Pri určení výšky škody vychádzal z plnenia navrhovateľa, ktoré plnil priamo poškodenému na základe lekárskeho posudku vystaveného P.. U. M. vo výške 23.264 eur a 6.979,20 eura, zvýšené sťažené spoločenské uplatnenie o 30%, spolu teda sumu 30.243,20 eura. Navrhovateľ tak spolu vyplatil poistné plnenie 34.645,25 eura, pričom žalobou sa domáhal 50% z tejto sumy, čo predstavuje sumu 17.322,63 eura. Súd nevyhovel návrhu odporcu na uloženie jeho povinnosti zaplatiť žalovanú sumu v splátkach z dôvodu, že t. č. sa nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený na 5 rokov, pričom žiadal, aby súd odložil jeho splácanie po tom, ako bude prepustený na slobodu, keď sa zamestná. Súd uviedol, že do situácie, v ktorej sa odporca nachádza, sa dostal vlastným zavinením, aj keď momentálne nemá príjem, zaviazal ho na zaplatenie žalovanej sumy, lebo žiadne splátky v súčasnosti nenavrhol a odloženie splácania žiadal do doby, kedy bude prepustený na slobodu, je neprijateľný návrh, pretože ten by značne znevýhodnil navrhovateľa v jeho právach domáhať sa zaplatenia ním poskytnutého plnenia a okrem toho by mohol dostať navrhovateľa do pozície, kedy by bolo ohrozené jeho právo exekučne vymáhať priznané plnenia, pokiaľ nebude odporca plniť dobrovoľne. Uvedenú sumu v súlade s ust. § 517 ods. 2 OZ a § 13 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. súd priznal navrhovateľovi spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25%. Vychádzal zo zistenia, že základný úrok Európskej centrálnej banky bol v čase vzniku omeškania 1,25%, k čomu súd pripočítal 8 percentuálnych bodov, čo je spolu 9,25%. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP a v konaní úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania vo výške 1.039,50 eura za zaplatený súdny poplatok.

Proti tomuto rozsudku v časti, týkajúcej sa zročnosti pohľadávky, úroku z omeškania a náhrady trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, dôvodiac tým, že súd pri svojom rozhodovaní vôbec nebral do úvahy jeho situáciu, v ktorej sa momentálne nachádza a veci, ktoré uviedol v predchádzajúcom odvolaní, čím sa cíti byť značne znevýhodnený v jeho právach voči navrhovateľovi. Vytykal súdu, že nevyhovel jeho návrhu na uloženie splátkového kalendára a odloženie splátok na dobu určitú. Poukázal na to, že sa nachádza vo výkone trestu, nemá trvalý príjem, je nezamestnaný a na mene nemá nič, a preto nevie vopred určiť výšku splátky, ktorú je ochotný splácať mesačne navrhovateľovi. Žalovanú sumu naraz zaplatiť nevie, lebo je to veľa peňazí, ktoré momentálne nemá, a preto žiada o uloženie minimálnych splátok aj prípadné odloženie až po dobu, pokiaľ nebude na slobode. Uviedol, že po príchode na slobodu, ktorú odhaduje na 29. 04. 2013 sa dostaví a dohodne sa na splátkovom kalendári u navrhovateľa, no dovtedy žiada o pozastavenie povinnosti na zaplatenie žalovanej sumy. Rovnako tak žiadal o zníženie úrokov z omeškania, lebo 9,25% ročne je moc, keď v čase omeškania bol úrok 1,25% ročne. Taktiež žiadal, aby súd znížil aj jeho súdne trovy, pretože súd vedel, že sa nemohol dostaviť na pojednávanie, pretože bol vo väzení.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadril navrhovateľ a žiadal rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť. Návrh odporcu na určenie splátkového kalendára považoval za účelový, smerujúci k oddialeniu zaplatenia celej žalovanej sumy a námietky k úrokom z omeškania za právne irelevantné, poukazujúc na ustanovenie § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., na základe ktorého je výška úrokov z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Zastal názor, že z uvedeného dôvodu preto nie je možné úroky z omeškania znížiť podľa predstáv odporcu.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, týkajúcej sa zročnosti pohľadávky, úroku z omeškania a náhrady trov konania podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 OSP, pri zachovaní postupu podľa § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho napadnutých častiach je potrebné podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdiť, keď súd prvého stupňa vo veci dostatočne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil.

Z obsahu spisu v súdnej veci vyplýva, že navrhovateľ sa svojim návrhom, doručeným súdu prvého stupňa dňa 09. 06. 2011, voči odporcovi domáhal náhrady škody, ktorá mu vznikla plnením poškodenému Q. O. v celkovej výške 34.645,25 eur, pričom zodpovednosť za vznik škody u odporcu bola nad všetky pochybnosti preukázaná, čo nepoprel ani samotný odporca. Už v predchádzajúcom svojom rozhodnutí zo dňa 28. septembra 2012, č. k. 9Co/259/2012-79 odvolací súd vyslovil názor, že súd prvého stupňa vo svojom prvom rozhodnutí zo dňa 11. júna 2012, č. k. 10C/22/2012-65 správne vec po právnej stránke posúdil, keď zodpovednosť odporcu posúdil podľa zák. č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, len nesprávne postupoval, keď sa nezaoberal výškou priznanej náhrady navrhovateľovi.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že súd prvého stupňa po vrátení veci doplnil dokazovanie v odvolacím súdom naznačeným smerom a napadnutým rozhodnutím (v poradí druhým) vo veci rozhodol tak, ako je vyššie podrobne uvedené. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie týkajúce sa výšky škody, vec správne právne vec posúdil a svoje rozhodnutie aj dostatočne odôvodnil tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 157 ods. 2 OSP. Odporca napokon v tejto časti, t.j. výšky priznanej škody, rozhodnutie súdu prvého stupňa ani odvolaním nenapadol, a preto sa odvolací súd s poukazom na ust. § 219 ods. 2 OSP (v znení účinnom od 15. 10. 2008) v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Vecne správne je rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v odporcom napadnutých častiach, týkajúcich sa zročnosti pohľadávky, úroku z omeškania a náhrady trov konania. Rovnako ako súd prvého stupňa, aj odvolací súd považuje návrh odporcu na zaplatenie žalovanej sumy v splátkach, prípadne odloženie splátok na dobu určitú za návrh neprijateľný. Je tomu tak preto, že odporca je vo výkone trestu odňatia slobody, nemá žiadny príjem, výšku splátok a počiatok plnenia v splátkach vôbec nenavrhol (ani navrhnuť nemohol), a tak by akýmkoľvek iným rozhodnutím došlo k značnému znevýhodneniu navrhovateľa s poukazom na jeho právo domôcť sa súdom priznaného plnenia. Odvolací súd navyše len dodáva, že navrhovateľ už v predchádzajúcom svojom vyjadrení uviedol, že odporca v prípade odpadnutia prekážky môže požiadať o splátkový kalendár (viď č. I. 74 spisu), čo znamená, že ak odporca bude prepustený na slobodu a zamestná sa, bude mať možnosť s navrhovateľom sa na zaplatení priznanej pohľadávky dohodnúť aj formou splátok. S poukazom na uvedené je rozhodnutie súdu prvého stupňa v odporcom napadnutej časti vecne správne, pretože je v súlade s ustanovením § 160 ods. 1 veta prvá pred bodkočiarkou OSP.

K odporcom v odvolaní namietanej výške úroku z omeškania odvolací súd len poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd len zdôrazňuje, že výšku úrokov z omeškania striktno stanovuje nariadenie vlády č.87/1995 Z. z. vo svojom § 3 odseku 1, a teda nezávisí od prípadnej úvahy súdu alebo osobných pomeroch účastníka konania. Ak v čase vzniku omeškania v súdnej veci bol základný úrok Európskej centrálnej banky 1,25 %, potom výška úroku z omeškania 9,25% je správna (1,25% + 8 percentuálnych bodov).

Vecne správnym je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania. Navrhovateľ mal vo veci plný úspech, a preto mal v zmysle § 142 ods. 1 OSP právo na náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Navrhovateľovi vznikli trovy za zaplatený súdny poplatok za návrh vo výške 1.039,50 eura (č. I. 22 spisu), iné trovy si neuplatňoval, a preto prvostupňový súd správne postupoval, keď mu ich náhradu v celom ním uplatňovanom rozsahu priznal.

Pre vyššie uvedené dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutých častiach ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si

navrhovateľ toto právo neuplatnil a z obsahu spisu odvolací súd nezistil, že by mu v súvislosti s odvolacím konaním nejaké trovy vznikli.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.